

[Kaj Hansen]

førelse af det boligforlig, der blev indgået i 1974, og de love, der blev vedtaget i 1975, på trods af den formidable kritik, der er kommet fra lejerbevægelse, boligforeninger, boligbevægelse og fagforeninger – tænk på hvidbogen – i al den tid, der er gået.

Nu har vi ordførere så 7 lovforslag og 123 ændringsforslag, som vi skal behandle på 20 minutter. Det må selvfølgelig betyde, at det kun kan blive et skønsomt udvalg af ændringsforslagene, man kan beskæftige sig med.

Først forslag til lov om boligbyggeri. I ændringsforslag nr. 3 fra boligministeren er der givet en lille indrømmelse til Boligselskabernes Landsforening med hensyn til særskattens anvendelse. Men denne lede særskat, som nu en række boligafdelinger har betalt i mange, mange år, og som de fortsat skal betale til en anden anvendelse, skulle have haft lov til at blive i de enkelte afdelinger til vedligeholdelse og til opretning af de gamle boligafdelinger inden for det almennyttige boligbyggeri.

Der er et ændringsforslag fra kristeligt folkeparti, nr. 7, hvor der foreslås en ny finansieringsordning uden rentesikring og med 46 pct. direkte offentlig finansiering af stat og kommune. Jeg synes, det er et godt forsøg på nytænkning, selv om jeg ikke kan acceptere forslaget helt, som det ligger her. Jeg mener, at kommunerne bør friholdes, og 46 pct. viser sig desværre at være for lidt til at sikre en antagelig husleje i de første år, selv om der så ikke bliver de formidable huslejestigninger, vi kender fra rentesikringen.

Men hvordan er det i dag? Se, jeg har stillet spørgsmålet igennem boligudvalget, hvordan det ligger med en 80 m<sup>2</sup> lejlighed, og af oplysningerne fremgår det, at efter byggeomkostningerne april 1977 er anskaffelsessummen for en 80 m<sup>2</sup> lejlighed 288.000 kr. Nu skal staten betale rentesikring, og hvis det sker efter den ordning, som boligministeren har foreslået, med en 7 pct.s stigning i priserne årligt, så bliver statens udgift i hele forløbet 311.757 kr. Det er altså mere, end det koster at fremskaffe den 80 m<sup>2</sup> lejlighed. Og derefter kan lejerne så køre videre med rentebyrden, når staten er ude af billedet. Man må da kunne forstå, at den ordning er helt horribel både over for lejerne og også ud fra en samfundsøkonomisk betragtning. Derfor er kommunisternes forslag om en statsfinan-

siering af det almennyttige boligbyggeri mere aktuelt end nogen sinde.

Så er der forslaget om midlertidig støtte til almennyttigt byggeri. Her har boligministeren også givet en indrømmelse, således at aftrapningen af rentesikringen og driftssikringen ikke skal løbe samtidig. Det betyder selvfølgelig, at de boligafdelinger, der både har aftrapning af rentesikring og driftssikring, slipper en lille smule billigere. Men det loft, som i dag findes, på 7 kr. pr. m<sup>2</sup> er jo bedre end den ordning, som boligministeren nu har foreslået. Vi har fået et ganske fyldigt materiale fra Boligselskabernes Landsforening, som på basis af en statistik for 16 afdelinger har beregnet, hvordan det vil virke med 7 kr.s loftet, og hvordan det vil virke med den ordning, som er foreslået. Jeg kan tage f. eks. Ishøjplanen; dér er en stigning fra 7 kr. til godt 10 kr., Brøndby Strand stiger fra 6 kr. 37 øre til 13 kr. 79 øre, Tåstrupgård stiger fra 7 kr. til 14 kr. 50 øre, Farum Midtpunkt stiger fra 7 kr. 23 øre til 16 kr. 40 øre, og Galgebakken stiger fra 8 kr. til 20 kr. 40 øre. Jeg kunne nævne mange flere. Det viser bare, at det loft på 7 kr. pr. m<sup>2</sup>, som findes i dag, ville være en bedre ordning end det forslag, som nu foreligger.

I ændringsforslag nr. 2 til lovforslag nr. L 138 foreslår man ydet 8 mill. kr. til vanskeligt stillede boligforeninger, som ikke tidligere har været omfattet af loven. Men det er jo ikke ekstra 8 mill. kr. Der siges jo udtrykkeligt, at det skal være inden for den ramme, man har på de 20 mill. kr. til driftssikring, og den ramme skal overholdes. Det er overflytning af penge fra én konto til en anden, og det er ikke noget, som giver noget yderligere.

Jeg synes, boligministeren er fremkommet med nogle ganske besynderlige udtalelser, idet han taler om underbudgettering, dels af økonomiske grunde og dels af politiske grunde. Det gør han i bilag 2 i betænkningen. Jeg synes, det er nogle grimme trusler, der ikke er definerede. Er det boligministeren, der skal bestemme, hvornår det er økonomisk motiveret, og hvornår der er tale om politiske motiver? Og hvad skal de udtalelser i grunden bruges til? Hvorfor vil man skelne mellem økonomiske og politiske motiver, når det drejer sig om at hjælpe en boligforening? Her tror jeg boligministeren har povet sig ud i noget, han skulle have holdt sig langt væk fra. Enten må vi have en forklaring, eller